

סד:

עין משפט
גר מצוה

י"א א ב מ"י פ"א חז"ל
ביאור מקדש הלכה ה
(פס"ד מהלכות חפלה
הלכה י"ו) סתם עשין ש
ולאין פ"ט ע"כ א"ח סימן
ט"ז ע"פ ח"ב:
ב ג ע"כ א"ח פ"י קס
סעיף ד: *

כא ד' מ"י פ"ד מהלכות
תקן וחלל הלכה ב'
סמך ע"ן נח טו"ש"ע א"ח
סוף ח"א
כב ה' טו"ש"ע י"ד ס'
רבת ספיק' ד'
כג ו' מ"י פ"ו מהלכות
שטניות הלכה ו' סמך
לאין דלח טו"ש"ע י"ד שם
ספיק' ג'
כד ז' מ"י שם הלכה ו'
טו"ש"ע שם ספיק' ו'
כה ח' מ"י פ"ז מהל'
נדרים הלכה שם
טו"ש"ע י"ד ס' פ' ע"ה:

דב נ'סים גאון

לא קשיא הא כמאן דאמר פותחין בחרטה והא כמאן דאמר אין פותחין בחרטה, זו תלויה בין רב אסי ורב הונא. רב אסי היה סובר אין פותחין בחרטה, ורב הונא תלך עליו ואמר פותחין בחרטה. ואיתה במסכת נדרים בפרק ארבעה נדרים התיירו תכמים.

יְבִינוּ חֲנָאֵל

[illegible]

שבועון רבן נפלא ברוח הקדש.
באומות כדאמרין בפרק
אחמדין שס נסב מבגלי גור מכל
הקדש והיה דסוף יבמות (דף קכג):
שמי כק קורין אומי בעירי לא שבוע
אומי האיש ברוח הקדש שלא קראו
אריה אלא על שם כחו:

שהולכין אחר רוב עובדי

דרכים.
בנקטערס מדלג שרי ליה לר' אלעזר
למכליתו ולחזקתו בחזקת פתן של
נכרים שרוב עובדי דרכים נכרים
הם דאס היינו תולין בשל ישראל
היה מותר אף על פי שאתר הפסח
היה בשמוך בני ישראל יש לומר דאחר
הפסח נעשה:

ולמדנו שחמצו של עכו"ם אחר
הפסח מותר בהנאה.

ומדנתנו לעבד"ס דלכא טובת הנאה
 ועבד"ס דמירס בקונטרס דל"ס כ"ל
 דאקור בגנאה היה לו לאסור מספק
 בשמא כפסח נעשה וזמ"ת ויהי נזן
 ד"ג וזה דר"ש ר"י בסוף פ"ק דה"ט
 (דף כ.) לא חתם לא תתן להם
 חממת חנם ואע"ג דלעבד"ס המכיר
 וזה אפילו לר"י דהן קומקין כר"י
 ה"א דשולח דה"א ד"ל לעבד"ס כפסחים
 בספק כל שעה (דף כ.) וזמ"ת
 בחופשתא (ד"פ) פ"ג דל"ס היא
 שמי"ט מותר מפני שהוא כמכרו לו
 וזמ"ת ה"א ה"א דאמרין שלא היה
 בשמא לא כבר ה"ל ר"ב להא דר"י וזי
 כיון שיהי העבד"ס מחלה עמה
 נדבק שחשכ כמכרו לו וזה
 דמתי"א בהנזקין (גיטין דף סא.)
 שמתקנין עניי עבד"ס ע"ס עניי ישראל
 ומפני דרבי שלום ה"א גמי שרי
 משום דרבי שלום:

פּוֹתֵחִין בַּחֲרָטָה. פִּי' צְקוּנְטֶרס

[illegible]

בשלמא מחמירין עליו דלא פתחין
קסבר פותחין בחרטה מההוא דאחא לק
או בעית נדר (סא) ושרינן ליה זהב
לנדרו כגון שאומר לו אילו באו עשר
הרבה ולחשוב באזה ענין ימצאו לו פ
דמחור יראה יאמר

הדר פרק ששי עירובין

אע"פ שהיה שם זה רגיל
שני דמכות (דף יא.) תמן
קום חשיב ליה כוונה צרות
תאמר ליה יפה כוונת שאריה

בעל בנכסי אשתו רבא אמר אפילו ערב
 יִסְקָא וְרוּחַ רַב פּפָא אָמַר אִפִּי' מִצָּא מְצִיָּאָה
 אָמַר רַב נַחֲמָן בֶּר' יִצְחָק אֶפִּילוּ כָּתַב כְּהוּ
 תְּפִלִּין וְאָמַר רַב הִנֵּין וְאִיתִימָא ר' חֲנִינָא מֵאִי
 קָרָא דְכִתְיִב יוֹדֵד יִשְׂרָאֵל נִדְר' גּוֹ' אָמַר
 רַמִּי בֶר' אָבָא "דֶּרֶךְ מִלּוּ וְשִׁינָה כֹּל שֶׁהוּא מַפְיֵגִין
 אֵת הֵינָן אָמַר רַב נַחֲמָן אָמַר רַבְּהִי בֶר' אַבּוּהָ
 לָא שֵׁנוּ אֵלָּא שְׁשֶׁתָּה כְּדִי רִבְעִית אַבְל שְׁתָּה
 יוֹתֵר מִרְבִּיעִית כֹּל שֶׁכֵּן שֶׁדֶּךְ טוֹרְדָתוֹ וְשִׁינָה
 מִשְׁכַּרְתּוֹ וְדֶרֶךְ מִלּוּ מַפְיָגָה הֵינִין וְהִתְנִיא
 מַעֲשֶׂה בֶר' ג' שְׁהִיָּה רֹכֵב עַל הַחֲמֹר וְהִיָּה
 מֵהֶלֶךְ מַעֲבֹר לְכוּבִיב וְהִיָּה רַבִּי אִילְעָאי מֵהֶלֶךְ
 אַחֲרָיו מִצָּא גְלוּסְקִין בֶּדֶרֶךְ אָמַר לוֹ אִילְעָאי
 טוֹל גְּלוּסְקִין מִן הַדֶּרֶךְ מִצָּא נִכְרִי אַחַד אָמַר
 לוֹ מִבְּנָאי טוֹל גְּלוּסְקִין הִלְלוּ מֵאִילְעָאי נִיטְפֵל
 לוֹ ר' אִילְעָאי אָמַר לוֹ מֵהִיָּבִין אַתָּה אָמַר לוֹ
 מַעֲיִירוֹת שֶׁל בּוֹרֵגִין וְמָה שְׂמֵךְ מִבְּנָאי שְׁמִי
 כֹּלֹם הִיכִידְךָ רֵבֶן גְּמִלְיָאֵל מַעֲוֹלִם אָמַר לוֹ
 לֹא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה לְמַדְנוּ שְׁכוּן רֵבֶן גְּמִלְיָאֵל
 בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּשְׁלֹשָׁה דְּבָרִים לְמַדְנוּ בְּאוֹתָהּ
 שְׁעָה לְמַדְנוּ ¹⁰שִׁשָּׁאִין מַכְבִּירִין עַל הָאוֹכְלִין
 וּלְמַדְנוּ שֶׁהוֹכִלִין אַחֲרֵי רוֹב עוֹבְרֵי דְרָכִים
 וּלְמַדְנוּ ¹¹שֶׁחֲמֻצוֹ שֶׁל נִכְרִי אַחַד הִפְסֵם מוֹתֵר
 בְּהִנָּאָה כִּיּוֹן שְׁהִיעַ לְכוּבִיב בֹּא אַחַד לִישָׁאֵל
 עַל נִדְרוֹ אָמַר לָהּ שְׁעוּמָה כֹּלֹם שְׁתִּינִי רִבְעִית
 יֵין הָאִיטְלָקִי אָמַר לוֹ הֵן אִם כֵּן יִטִּיל אַחֲרֵינוּ
 עַד שִׁפְיָג יֵינִינוּ וְיִטִּיל אַחֲרֵיהֶן ג' מִלִּין עַד
 שְׁהִיָּע לְסוּלְמָא שֶׁל צוּר כִּיּוֹן שְׁהִיָּע לְסוּלְמָא
 דְּצוּר ¹²יִדֵּד ר"ג מִן הַחֲמֹר וְנִתְעַמָּף וְיִשֵּׁב
 וְהִתִּיר לוֹ נִדְרוֹ וְהִרְבֵּה דְּבָרִים לְמַדְנוּ בְּאוֹתָהּ
 שְׁעָה לְמַדְנוּ שְׂרַבְעִית יֵין הָאִיטְלָקִי מִשְׁכֵּר
¹³וּלְמַדְנוּ שְׁכוּר אֵל יוֹרֵה וּלְמַדְנוּ שֶׁדֶּךְ מַפְיָגָה
 אֵת הֵינִין וּלְמַדְנוּ ¹⁴שִׁשָּׁאִין מַפְרִיִן נִדְרִים לֹא
 רִכּוּב וְלֹא מֵהֶלֶךְ וְלֹא עוֹמֵד אֵלָּא וְיִשֵּׁב קִתְּנִי
 מִיָּהָת שְׁלֹשָׁה מִלִּין שֹׁאֵנִי יֵין הָאִיטְלָקִי
 דְּמִשְׁכֵּר טַפִּי וְהָאָמַר רַב נַחֲמָן אָמַר רַבְּהִי בֶר'
 אַבּוּהָ לֹא שֵׁנוּ אֵלָּא שְׁשֶׁתָּה רִבְעִית אַבְל
 שְׁתָּה יוֹתֵר מִרְבִּיעִית כֹּל שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ טוֹרְדָתוֹ
 וְשִׁינָה מִשְׁכַּרְתּוֹ רִכּוּב שֹׁאֵנִי הִשְׁתָּא דֹאֲתִית
 לְהִכִּי לְרַמִּי בֶר' אָבָא נָמִי לֹא קִישִׁיָּא רִכּוּב שֹׁאֵנִי
 אִינִי וְהָאָמַר ¹⁵רַב נַחֲמָן מַפְרִיִן נִדְרִים בֵּין
 מֵהֶלֶךְ בֵּין עוֹמֵד וּבֵין רִכּוּב תְּנָאי הִיא דְּרִאֲכָא

מִעֲבַד בְּהוּ מִזֶּה דְּמִילְתָּ דְּמִזֵּה בְּהוּ
עֵינָא דִּישָׁא: אֲפִילוּ כּוֹס בְּהוּ מִפְּלִין.
אִם. דַּע יְדִי דְעַבַד בְּהוּ מִזֶּה מִקִּימִי
וְהִמְחַמֵּי לֵשׁן הַקֹּדֶשׁ * וְעַל יְדִי כִּךְ
נִשְׁמַע פִּתְלָתָא וְנִפְּלֹא דִישָׁא: וְשִׁינָא
כֹּל שְׂוָא. אָז וְזֵה: נִיטְפֵל לֹא רִבִּי
אֲלֵנָּא. נִתְחַבֵּר אֲלֵל הַבְּרִי: מִבְּנֵי

שמי. כך שמי: אין מעבירין על

האובלין. המואל אובלין דדרך איז
רשאי לענדור עיניו ואלהיחן שס:
שטובלין חרי ארי עוברי דרכים.
מדלא שרן ליה לר' אלעאי למיכליהו
דלחוקיקהו בחוקת פיומן נזכרים
שרוב עוברי דרכים נזכרים הן:
שחמו על נכרי, שאר הפסח היה:
מוטר בהנאס, כגון הכא דליכא
טובת הנאה לנכרי: לזו שמו, לר'
אלעאי: למולמא על זר, מעלות
רעוב: אכל יוסר רביעיות כר.
וכיון דיון האיטלקי הוה ומשכר טפי
הוה ליה מיומר רביעיות: רעוב
אזוי דאין לז טובת דרדרי: למידי רב

אָבאָ גאָט. דאָסער דער מיל וואָס איז

שג' מינין לא חיקש' דרובו שאני דאין
 לו טורח ולפיקר אין מפניו כל כך:
סנאי היא. במסכת נדרים: **סוספין**
בהרעס. נָרִיר לַחֲסֵה לַמּוֹאֵס פֶּתַח
 לְשׂוֹאֵל שִׁיבָה לוֹ פֶּתַח חֲסֵה לוֹמֵר
 לַדַּעַת כֵּן לֹא נִדְרֵתִי וְאִילּוּ הָיִיתִי יוֹדֵעַ
 שֶׁכֵּן הָיוּ לֹא הָיִיתִי טוֹרֵר וְנִמְנָא נִדֵּר
 נֶעֱקַר מֵאִלּוּ: **אין סוספין** אין נָרִיר
 לַפֶּתַח לוֹ בְּהִרְעוּס אֲלֵא הֶחֱסֵה עֲקִירוֹ
 אַע"פ שֶׁאֵינוֹ מוֹאֵל לוֹ טַעַם עֲקִירָה.
 רַבִּן גַּמְלִיאל סָבֵר כִּמְאֵל דֹּאמֵר
 פֶּתַח לְפִיקֵר הוֹלָךְ יִשׁוּב הַדַּעַת
 לַחֲסֵה אִיהֵר פֶּתַח יִמְאָל לוֹ: **כל**
הבוטס. הַנּוֹדֵר נִדֵּר: **ראוי לדוקרו**.

דלמא לא מקיים ליה והיינו פתח

דקמאר ליה מינו היית יודע שמכור
לגדור וחיב מיהא איה עילו כלום
היית נודר ואמר לה האך לא:
אלא לשון חכמים מרפא. שמעירין
לו נדרו: פסיתין אין מעבירין עליהן.
אלא וואסן אופן דלכא דלכא ממש
לכשפים: וואספיתין לא עבדן. כשפים:
דשקל באגרייבו. אחרי לחם לעשות
כשפים מדברים אחרים והכי קאמר
נביא בשביל פיתוי לחם שגויתים
לכן בשכרן חיללת את שמי
בחור עמי שהיית עושות בהן כשפים
לנביאי הכעל להטעות את עמי:
יכולני

אמר אין פותחין בחרטה "דאמר ליה רבן גמליאל ליהווא גברא "כל הבוטה ראוי לדוקרו בחרב מעבירין על האוכלין אמר רבי בדרות הראשונים שאין בנות חרונים שכנות ישראל פרוצות אין מעבירין אמר ליה רב אסי ה אתי אל עמי בשעלי שעורים ות משום רבי אלעזר רב עזריה יבול

ב' בריש ד' נדרים (דף כא:) דרב הונא
ה' דלחא אלו אמו י' בני אדם שיפייסון
שנדר שאומר לו כדו תהיה זו לנך עלך
זו על מה שנדר אלא נצרך למאזא פתח
אזוזא אדעתא דהכי נדרת שארץ לטרוח
(דף כב:) אמר דלח פתחין ליה כהא
לכה פתחין בחרטה:

מסר

מסורת הש"ס

(א) תענית י: סנהדרין כב:
ע"ש שני' רב אחא,
(ב) [תוספתא] פסחים פ"ב
ה"ט' ועי' בירושלמי ע"ז
פ"א הלכה ט' ובירקרא רבה
סוף פ' בחוקותי, (ג) [כ"ח
בבא], (ד) פסחים כח.,
(ה) נדרים ע"ז, (ו) [שם ע"ש],
(ז) שם כב.,

יורד אור השלם

וַיֹּדֶר יִשְׂרָאֵל בְּדָר לֵי
וַיֹּאמֶר אִם נָתַן תִּתֵּן אֶת
הַקֶּסֶם הַזֶּה בְּיָדִי וְהִחַרְמְתִּי
אֶת עַרְשִׁי:

במדבר כא כ
2. יש כושה במדברות
חרב ולשון חקמים
משי יב יה
מרא: 3. ותחללנה אתי אל
ועמי בשעלי שערים
ויבטחתי להם להמית
נפשות אשר לא
תמותנה ולחיות נפשות
אשר לא תחינה
בכוכם לעמי שמי
יחזקאל יג ט
כז:

גליון הש"ס

במדינת ישראל ולמטה סיכור אל
הרבה עין כעסדדן דף
מב ע"ל חוספוט דים
העוסקס: רש"י דיה
פתי קראת ובי' ועייב
עוסקס חלחלת. עין
מלין דף כ ע"ל חוספוט
דים חלל חלח. ועין
חוספוט חוס"ס חלחלת
ס"ס עט: בעין חוס"ס
אזת נ' חוס"ע א"ח חוס"ס
קס. חלחלת חוס"ס חוס"ס
חלחלת חוס"ס חוס"ס

מוסף רש"י

שואין מעבירין על
האובלים. לאו לטון
דריסה הוא חלל כמו (יומא
לג.) אין מעבירין על
המזות יב"ח כג. מנחם
והולך לו (ר"ה יז.).